ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

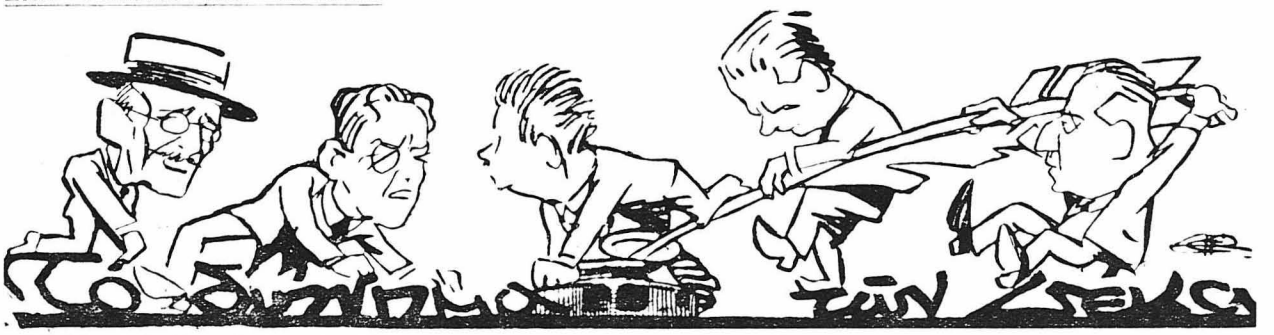

(Τὸ «Διήγημα τῶν Δέκα» τὸ ἄρχισε ἡ κ. Αἰμιλία Δάφνη. Τὸ συνέχισαν, χωρὶς συνεννόησιν μεταξύ των, διαβάσαντες μόνον τὰ προηγούμενα οἱ κ. κ. Στέφ. Δάφνης, Ι. Δεληκατερίνης, Παῦλος Νιρβάνας, Διον. Κόκκινος, Γρηγ. Ξενόπουλος, Κώστας Οὐράνης καὶ Π. Παπαχριστοδούλου. Συνεχίζει ἤδη ὁ κ. Χάρης Σταματίου. Θὰ το τελειώσῃ ὁ κ. Νικόλαος Λάσκαρης).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σηκώνεται πληρώνει καὶ φεύγει. Φθάνει στὴν πλατεῖα τοῦ Ζαππείου κι' ἀρχίζει νὰ περπατῇ ἐπάνω - κάτω. Ἀλόκοτες ἰδέες περνοῦν στὸ μυαλό του. Τί παράξενος ποὺ φαίνεται ὁ κόσμο; σ' ἕναν ἑτοιμοθάνατο !..

Τί περίεργο ὅμως ;

Ἐπέρασε μιὰ ὥρα καὶ πλέον ἀφ' ὅτου ἔφυγε τὴν πάσταν καὶ δὲν αἰσθάνεται τὸν παραμικρὸν πόνο στὸ στομάχι. Γιατὶ ἄραγε ;

Ἐπιταχύνει τὸ βῆμα του, πηγαίνει ἐπάνω κάτω σὰν τρελλός. Εἶναι ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ ! Δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ διαφορετικά.

Ἔχει μουσκέψει στὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τοὺς γύρους ποὺ ἔκαμε τόσην ὥρα. Καὶ τίποτε, δὲν αἰσθάνεται ἀπολύτως τίποτε...

Γοῦρχεται νὰ σκάσῃ !

Τί γρουσουζιὰ κι' αὐτή !...

Νὰ θέλῃς νὰ πεθάνῃς καὶ νὰ μὴ μπορῇς ;

Ἔξαφνα μιὰ ἰδέα, μιὰ τρομερὴ σκέψη περνάει στὸ μυαλό του :

Ἂν ἡ πάστα δὲν ἦτο δηλητηριώδης ;

Ἡ σκέψη αὐτὴ τὸν καρφώνει στὴ θέση του.

Ἀλλὰ ὄχι... Δὲν εἶναι δυνατόν. Πάστα ἀγνὴ στὰς Ἀθήνας ; Αὐτὸ θὰ ἦταν πρωτάκουστον !

Καὶ ἐξακολουθεῖ τὶς βόλτες του, πηγαίνει ἐπάνω κάτω, τρέχει σχεδόν, πηδᾶ, σαλτάρει... Μὰ τοῦ κάκου. Παρῆλθον δυὸ ὧρες καὶ πλέον ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἔφαγε τὴν κατηραμένην ἐκείνην πάσταν. Θὰ τὴν ἔχει χωνεύσει κι' ὅλας. Καὶ δὲν ἐδηλητηριάσθη. Δὲν ἀπέθανε... Ἄ ! τί φρίκη, τί φρίκη !...

Γιατὶ τὸν βασανίζει ἔτσι ὁ Θεός ;

Παντοῦ ἀτυχία !

Ἔτσι τοῦρχεται νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ζαχαροπλαστεῖο, νὰ ζητήσῃ τὸν διευθυντὴν καὶ νὰ τὸν στρώσῃ στὸ βρισίδι :

— Ντροπὴ σας κύριε !.. Ντροπὴ σας !.. Πάστες εἶναι αὐτές ;

— Τί συμβαίνει σᾶς παρακαλῶ κύριε ! Μήπως ἡ πάστα δὲν ἦταν καλή ;

— Ἀντιθέτως, κύριε, ἦταν πολὺ καλή. Ἦταν πολὺ καλὴ σᾶς λέγω.

— Μὰ τότε τί φωνάζετε ;

— Τί φωνάζω ; Ἀκοῦς τί φωνάζω ; Ἀκοῦς νἄχουν τὴν ἀδιαντροπιὰ νὰ πωλοῦν πάστες ἀγνές ! Εἶναι αἰσχος κύριε !.. Καὶ νὰ ποὺ σᾶς τὸ λέω : Τὸ κατάστημά σας θὰ φαλίρῃ. Μὲ καθαρὲς πάστες δὲν προοδεύει ἕνα ζαχαροπλαστεῖο στὰς Ἀθήνας... Μάλιστα κύριε...

Ὁ Λάμπης πέρνει ἔξαφνα μιὰ φρόνιμη ἀπόφασι. Θὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του κ' ἐκεῖ μὲ τὴν ἡσυχία του θὰ σκεφθῇ ἕναν ἄλλο τρόπο αὐτοκτονίας.

Ὑπάρχουν τόσοι τρόποι νὰ πεθάνῃ κανεὶς !

Γυρίζει πραγματικῶς στὸ σπίτι, βαρυς καὶ μελαγχολικός. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν στενοχωρεῖ κυρίως εἶναι τὸ ὅτι ἀργεῖ. Ἀργεῖ καὶ οἱ ἀχρεῖοι ἐκεῖνοι φαρσὲρ θὰ δείξουν τὴν ἔγγραφο βεβαίωσί του παντοῦ. Κι' ὁ κόσμος θὰ γελάῃ μαζύ του, δὲν θὰ τολμᾶ νὰ βγῇ στὸ δρόμο...

Φθανει σπίτι του, κλείνεται στὸ δωμάτιό του καὶ ξαπλώνεται σ' ἕνα ντιβάνι. Ἀπ' τὸ μυαλό του περνοῦν ἡ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης ὅλες ἡ εἰδήσεις αὐτοκτονίας ποὺ διάβασε ὡς τώρα στὶς ἐφημερίδες. Αὐτοκτονίες μὲ δηλητήριο, μὲ πιστόλι, μὲ ξυράφι !...

Μὰ ὄχι... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ τρόποι εἶναι πολὺ κοινοί. Πρέπει ναῦρῃ κάποιον ἄλλον.

Εὐχαρίστως θὰ πνιγόταν ἂν δὲν αἰσθανόταν ἕναν παράξενο τρόμο γιὰ τὴ θάλασσα ἀπὸ μικρὸ παιδι...

Πάντοτε τὸν φόβιζε ὁ τρικυμιώδης πόντος, μὲ τοὺς μυστηριώδεις πυθμένας του και τὰ τέρατα ποὺ ζοῦν ἐκεῖ κάτω.

Ἔξαφνα μιὰ ἰδέα γεννιέται μέσα στὸ μυαλό του.

Μπορεῖ νὰ πνιγῇ ! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα. Ὑπάρχει καὶ τὸ γλυκὸ νερό...

Μὰ ξαναπατσουφιάζει καὶ δυσανασχετεῖ. Διάβολε !... Διάβολε !... Θυμήθηκε πὼς γλυκὸ νερὸ γιὰ νὰ πέσῃ κανεὶς μέσα καὶ νὰ πνιγῇ δὲν ὑπάρχει στὴν Ἀθήνα

Ἡ στενοχώρια του δὲν λέγεται πειά.

Τὰ βάζει μὲ τὴν πρωτεύουσα, καταριέται ἐκείνους ποὺ διάλεξαν τὸν τόπο αὐτὸ γιὰ νὰ μεταφέρουν τὴν πρώτη πόλη τοῦ Κράτους, γογγύζει ἀντίον τοῦ δημάρχου...

Κοτζὰμ Ἀθήνα καὶ νά μὴν ἔχῃ νερὸ γιὰ νὰ πνιγῇ κανείς !

Εἶναι αἴσχος !..

Ὑπάρχουν βέβαια τὰ πηγάδια. Ἀλλὰ στὰ πηγάδια δὲν αὐτοκτονεῖ κανείς.. μὲ ἄνεσι. Εἶναι πολὺ στενόχωρα ἐκεῖ μέσα !...

Σκοτάδι... Καὶ καμμιὰ φορὰ δὲν ἔχουν καὶ πολὺ βάθος.

Τί πρέπει νὰ κάμῃ ἐπὶ τέλους.

Σπάζει τὸ κεφάλι του, μὰ δὲν κατορθώνει νὰ σκεφθῇ τίποτα. Ἀπελπισία !..

Γιὰ νὰ πνιγῇ μέσα σὲ γλυκὸ νερὸ πρέπει νὰ φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀθήνα, νὰ πάῃ σὲ καμμιὰ ἐπαρχία καὶ νὰ πέσῃ στὸ πρῶτο ποτάμι ποὺ θὰ βρῇ μπρός του...

Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἀπαιτοῦν φασαρίες, κόπους, ἔξοδα, χρονοτριβές. Καὶ ὁ Λάμπης Ἀστρινὸς βιάζεται, βιάζεται τρομερά...

Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπόν ;

Ἔξαφνα σκέφτηκε κάτι καὶ τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ χαρά...

Μιὰ κρανγὴ θριάμβου ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χείλη του :

— Εὕρηκα !...

Καὶ προσθέτει :

— Θρίαμβος ! Θρίαμβος !... Νενικήκαμεν !...

Τί διάβολο συμβαίνει πάλιν ;

Ἀπλούστατα ὁ Λάμπης ἀνακάλυψε γλυκὸ νερὸ γιὰ νὰ πέσῃ μέσα καὶ νὰ πνιγῇ, εἰς αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ πρωτευούσῃ...

Ποῦ ;.. Πῶς ;..

Διάβολε ! Θυμήθηκε τὴν Οὔλεν καὶ τὰ ἔργα της.

Θυμήθηκε τὴν λίμνη τοῦ Μαραθῶνος.

Ἄ ! τί χαρά, τί χαρά !..

Δὲν ἔχει νὰ χάνῃ καιρὸ πλέον. Πρέπει νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἀμέσως.

Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του καί τρέχει στὸν πλησιέστερο σταθμὸ αὐτοκινήτων. Πλησιάζει καὶ ρωτάει ἕνα ἀπὸ τοὺς σωφέρ :

— Πᾶς στὸν Μαραθῶνα ;

— Ἀκοῦς λέει ..

— Ἐμπρὸς λοιπόν... καὶ γρήγορα...

***

Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ὁ Λάμπης εἶναι πάλι βυθισμένος στοὺς διαλογισμούς του. Ρίχνει γύρω του μελαγχολικὲς ματιὲς καὶ ψιθυρίζει :

— Ἀντίο ζωή !..

Σὲ λίγο θάναι στὸν πυθμένα τῆς λίμνης τοῦ Μαραθῶνος... δηλαδή... δηλαδὴ στοὺς οὐρανούς !.. Θὰ τελειώσουν τὰ βάσανά του. Ἡ ἀπαγοητεύσεις του. Ἡ πίκρες τῆς ζωῆς...

Ἐπιτέλους νά, ἔφτασαν. Βρίσκονται ἐπάνω ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα, πολὺ πειὸ πέρα ἀπὸ τὸ χωριό, πίσω ἀπ' τὸ βουνό, ἐκεῖ κοντὰ ἀκριβῶς ποὺ ἐκτελοῦνται τὰ πολυθρύλητα ἔργα τῆς Οὔλεν.

Τὸ αὐτοκίνητο σταματᾶ.

Δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ πειὸ ἐπάνω.

— Δὲν πειράζει, λέει ὁ Λάμπης. Πληρώνει μάλιστα τὸν σωφὲρ καὶ πέρνει τὴν ἀνηφοριά.

Ὁ σωφὲρ κοντοστέκει διστακτικὸς καὶ τέλος τὸν ρωτάει :

— Δὲν θὰ γυρίσετε κύριε ;

Ὁ Λάμπης γυρίζει καὶ τὸν κυττάει ξαφνιασμένος.

Νὰ γυρίσῃ ; Ποῦ ;...

Ὁ σωφὲρ τοῦ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἴδια ἐρώτησι :

— Δὲν θέλετε νὰ σᾶς περιμένω νὰ ξαναγυρίσουμε στὴν Ἀθήνα ;

— Ὄχι, ὄχι, λέει ὁ Λάμπης. Νὰ πᾶς,στὸ καλό. Ἐγώ... ἐγὼ θὰ μείνω.

Ὁ σωφὲρ δὲν ἐπιμένει. Βάζει μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ροβολάει πρὸς τὰ κάτω. Ὁ Λάμπης ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του. Αἰσθάνεται ἀνέκφραστη χαρὰ καθὼς προχωρεῖ.

Ἐπὶ τέλους τὸ ὄνειρό του θὰ πραγματοποιηθῇ. Θὰ αὐτοκτονήσῃ !..

Διακρίνει ἔξαφνα σ' ἕνα μέρος πλῆθος ἀπὸ ἐργάτες νὰ σκάβουν, νὰ σπάζουν πέτρες, νὰ κουβαλοῦν χῶμα. Γύρω ὑπάρχουν διάφορα παραπήγματα καὶ σκηνές...

(Ἀκολουθεῖ)